Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΚΑΙ Β' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1943, ἀνὰ δραχμὰς 2.000. Διὰ τὴν Γ' (Ἰούλιος—Σεπτέμβριος) δρχ. 3.000.— Τὸ φύλλον δρ. 1 000 ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τοῦκ κτλ.) ἀνωνύμως : «Εἰρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝ. Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 5ος | *Ἀθῆναι, 2 καὶ 9 Ὀκτωβρίου 1943* | *Ἔτος 5ον—Ἀριθ. 40-41*

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Ψυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ. — Διασκευὴ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. — Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ γέρο Μπόριχ περίμενε τὸν ἐπισκέπτη. Τὸν ἔμπασε μέσα σιωπηλὰ καὶ τὸν ὁδήγησε σὲ μιὰ σαλίτσα, φτωχικὰ ἐπιπλωμένη ἀλλὰ καθαρή. Ὁ γιατρὸς ἐκάθησε. Τίποτα δὲν ἐφανέρωνε τὴ συγκίνηση ποὺ θὰ αἰσθανόταν βέβαια βρισκόμενος σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι, οὔτε τὴ στιγμὴ ποὺ μπῆκε στὴ σαλίτσα ἡ κυρία Μπάθορου καὶ ρώτησε :

—Ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ ;

—Ἐγὼ ὁ ἴδιος, κυρία, ἀπάντησε σηκωνόμενος.

—Θὰ ἤθελα νὰ ποφεύγατε τὸν κόπο νὰ ἔρθητε τόσο μακρυὰ καὶ τόσο ψηλά...

—Ἐγὼ ἐπέμεινα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ, κυρία, ἀντὶ νὰ ἔρθητε σεῖς στὴν Γκραβίζα, κι' εἶμαι ὅλος στὴ διάθεσή σας.

—Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ. Μόλις χτὲς ἔμαθα τὸν ἐρχομό σας, κι' ἔστειλα ἀμέσως τὸν Μπόριχ νὰ σᾶς ζητήσῃ ἐκ μέρους μου μιὰ συνάντηση.

—Εἶμαι ἕτοιμος, κυρία, νὰ σᾶς ἀκούσω.

—Ἐγὼ νὰ ποσυρθῶ; εἶπε τότε ὁ Μπόριχ.

—Ὄχι, μεῖνε, Μπόριχ, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ κυρία Μπάθορου. Εἶσαι ὁ μοναδικός μας οἰκογενειακὸς φίλος καὶ δὲν ἀγνοεῖς τίποτα ἀπ' ὅσα πρόκειται νὰ πῶ τώρα στὸν γιατρὸ Ἄντεκιρτ.

Ἡ κυρία Μπάθορου κι' ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ ἐκάθησαν ἀντικρυστά. Ὁ Μπόριχ στάθηκε ὄρθος κοντὰ στὸ παράθυρο.

Ἡ χήρα τοῦ καθηγητῆ Στέφανου Μπάθορου ἦταν τώρα ὡς ἑξήντα χρονῶν. Ἂν καὶ τὸ σῶμα της στεκόταν ἀκόμα ἴσιο, τὸ κατάσπρο κεφάλι της καὶ τὸ πρόσωπό της τὸ αὐλακωμένο ἀπὸ ρυτίδες ἔδειχναν πόσο εἶχε ἀγωνισθεῖ κι' ὑποφέρει ἀφότου ἔχασε τὸν ἀγαπημένο της σύντροφο καὶ προστάτη, τὸν πατριώτη ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἐδίστασε νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα στὸ βωμὸ τῆς πατρίδας, μαζὶ μὲ τοὺς δυὸ πιστούς του φίλους, τὸν Ματθία Σάντορφ καὶ τὸν Στανίσλαο Ζάθμαρ...

«Τὰ ἀτέλειωτα σκαλοπάτια τῆς ὁδοῦ Μαρινέλλα...»
(Σελ. 193, στ. γ')

—Κύριε, εἶπε μὲ συγκίνηση ποὺ μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύβῃ, ἀφοῦ εἶσθε ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ, χρωστῶ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ γεγονότα ποὺ διαδραματίσθηκαν, ἐδῶ καὶ δεκαπέντε χρόνια, στὴν Τεργέστη...

—Κυρία, ἀφοῦ εἶμαι ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ, γνωρίζω ὅλα ἐκεῖνα τὰ τραγικὰ γεγονότα, κι' ἀκόμα γνωρίζω ὅλη τὴν κατοπινὴ ζωή σας, ἀπὸ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη ἡμέρα τῆς 30 Ἰουνίου 1867.

—Ἐγνωρίσατε τὸν καθηγητὴ Στέφανο Μπάθορου ;

—Τὸν ἐγνώρισα, κυρία, τὸν ἐθαύμασα, τὸν ἀγάπησα, καὶ τιμῶ ὅσους φέρουν τὸ νομά του.

—Κατάγεσθε, μήπως, ἀπὸ τὴν ἴδια χώρα ποὺ γιὰ τὴν ἐλευθερία της ἔχυσε τὸ αἷμα του ;

—Δὲν κατάγομαι ἀπὸ καμμιὰ χώρα, κυρία.

—Ποιὸς εἶσθε λοιπόν ;

—Ἕνας νεκρὸς ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμα τάφο !

Ἡ κυρία Μπάθορου καὶ ὁ Μπόριχ ἀνατρίχιασαν. Ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ ἐπρόσθεσε ἀμέσως :

—Τὴ διήγηση ποὺ θεώρησα περιττὸ νὰ μοῦ κάμετε, πρέπει νὰ σᾶς τὴν κάμω ἐγώ, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γεγονότα ποὺ γνωρίζετε, ὑπάρχουν κι' ἄλλα ποὺ σᾶς εἶναι ἄγνωστα, καὶ χρειάζεται νὰ τὰ μάθετε κι' αὐτά.

—Μάλιστα, κύριε. Σᾶς ἀκούω.

Ἐδῶ ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ διηγήθηκε συνοπτικὰ τὰ περιστατικὰ ποὺ ξέρουμε ἀπὸ τὰ πρῶτα κεφάλαια αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνακαλύφθηκε ἡ συνωμοσία, ὡς τὴ

στιγμὴ ποὺ ὁ ἀρχηγὸς τῶν συνομωτῶν, ὁ Ματθίας Σάντορφ, πυροβολούμενος ἀπὸ τὸ ἀπόσπασμα ποὺ τὸν κυνηγοῦσε, ἔπεσε στὴ θάλασσα κι' ἔγινε ἄφαντος, χωρὶς νὰ βρεθῇ κατόπι οὔτε τὸ πτῶμα του, Κι' ἀφοῦ πρόσθεσε πώς, μετὰ τὴν ἐκτέλεση τῶν δυὸ συντρόφων του στὸν Πύργο τοῦ Πιζάνο, καταδικάσθηκε κι' ὁ Ἀντρέας Φερράτο, ὁ καλὸς ψαρᾶς ποὺ τοὺς εἶχε δώσει ἄσυλο, σὲ ἰσόβια καταναγκαστικὰ ἔργα καὶ στάλθηκε στὴ φυλακὴ τοῦ Στάϊν—ρώτησε τὴ χήρα τοῦ Μπάθορυ :

—Ἐγνωρίζατε ὅλες αὐτὲς τὶς λεπτομέρειες, κυρία ;

— Μάλιστα, κύριε Τὶς ἔμαθα ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, ὅπως βέβαια καὶ σεῖς...

—Ἀκριβῶς, κυρία, στὶς ἐφημερίδες τὶς διάβασα κι' ἐγώ. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸ κοινὸ δὲν μπόρεσε νὰ μάθῃ ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες, γιατὶ ἡ ἀνάκριση ἔγινε μὲ τὴ μεγαλύτερη μυστικότητα, τὸ ἔμαθα ἐγὼ χάρη στὴν ἀκριτομυθία ἑνὸς φύλακα τοῦ φρουρίου, καὶ θὰ σᾶς τὸ πῶ ἀμέσως: Ἂν ὁ Ματθίας Σάντορφ κι' ὁ Στέφανος Μπάθορυ ἀνακαλύφθηκαν καὶ πιάσθηκαν στὸ σπιτάκι τοῦ ψαρᾶ Φερράτο, αὐτό, καθὼς εἴπαμε, ὀφείλεται στὴν προδοσία τοῦ ἱσπανοῦ Καρπένα· ἂν ὅμως, τρεῖς ἑβδομάδες πρωτύτερα, οἱ συνωμότες ἀνακαλύφθηκαν καὶ πιάστηκαν στὸ σπίτι ὅπου συνεδρίαζαν, ὀτὴν Τεργέστη. αὐτὸ ὀφείλεται σ' ἄλλους προδότες, ποὺ τοὺς μαρτύρησαν στὴν ἀστυνομία.

—Προδότες ; φιθύρισε ἡ κυρία Μπάθορυ.

—Μάλιστα, κυρία !

Κι' ἐδῶ ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ διηγήθηκε γιὰ τὸ κρυπτογράφημα ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια κάποιων παλιανθρώπων, κι' αὐτοί, ἀφοῦ καταφέρανε νὰ τὸ διαβάσουν, τὸ παρουσίασαν στὴν ἀστυνομία, καὶ γιὰ τὴν ἄτιμη προδοσία τους, πῆραν ἕνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὴν περιουσία τοῦ Ματθία Σάντορφ ποὺ δημεύθηνε.

—Καὶ τοὺς κακοῦργους αὐτοὺς τοὺς ξέρει κανένας ; ρώτησε ἡ κυρία Μπάθορυ μὲ τρεμάμενη φωνή.

—Ὄχι, κυρία, γιὰ τὴν ὥρα, κανένας δὲν ξέρει τὰ ὀνόματά τους, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός. Θὰ τἄξεραν ἀσφαλῶς οἱ συγγενεῖς τῶν καταδίκων, ἀλλὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ παρασταθῇ στὶς τελευταῖες τους στιγμές...

—Ναί δὲν θὰ τὰ μάθουμε ποτέ ;

—Πάντα, στὸ τέλος, οἱ προδότες προδίδονται... Καὶ τώρα συμπληρώνω τὴ διήγησή μου Εἴχατε μείνει χήρα, μ' ἕν' ἀγοράκι ὀκτὼ χρονῶν, καὶ χωρὶς κανένα σχεδὸν πόρο. Ὁ Μπόρικ, ὁ ὑπηρέτης τοῦ κόντε-Ζάθμαρ, δὲν θέλησε νὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ μετὰ τὸν θάνατο τοῦ κυρίου του· ἀλλὰ φτωχὸς κι' αὐτός, δὲν εἶχε νὰ σᾶς προσφέρῃ παρὰ τὴν ἀφοσίωσή του. Τότε, κυρία, ἐγκαταλείψατε τὴν Τεργέστη κι' ἤρθατε νὰ ἐγκατασταθῆτε στὴ Ραγούζα. Ἐργασθήκατε ὅσο μπορούσατε, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆτε στὶς ὀλικὲς κι' ἠθικὲς ἀνάγκες τῆς ζωῆς. Καταφέρατε νὰ σπουδάσετε τὸ γιό σας καὶ νὰ τὸν κάμετε καλὸ ἐπιστήμονα, μηχανικὸ σὰν τὸν πατέρα του. Ἀντιμετωπίσατε γενναῖα χίλιες δυσκολίες, χίλια ἐμπόδια, κι' ἀποκαλύπτομαι μὲ σεβασμὸ καὶ θαυμασμὸ μπροστὰ στὴν ὑπέροχη γυναῖκα, τὴν ἀντάξια τοῦ Στέφανου Μπάθορυ !

Ἐδῶ ὁ γιατρὸς στάθηκε. Ἡ κυρία Μπάθορυ, μὲ σκυμμένο κεφάλι, δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ἐκεῖνος ἐξακολούθησε :

—Ἀλλὰ ἡ ἀνθρώπινη ἀντοχὴ ἔχει τὰ ὅριά της. Κι' ἴσως καὶ σεῖς, ἄρρωστη, ἐξαντλημένη, θὰ ὑποκύπτατε, ἂν ἕνας ἄγνωστος .. ὄχι, ἕνας φίλος τοῦ καθηγητῆ Μπάθορυ, δὲν ἐρχόταν πρὸς βοήθειά σας. Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἔκανα λόγο γι' αὐτό, ἂν ὁ γέρο Μπόρικ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης σας, δὲν μοῦ ἔλεγε πὼς θέλατε πολὺ νὰ μὲ ἰδῆτε...

— Πραγματικῶς, κύριε, εἶπε ἡ χήρα, ἤθελα πολὺ νὰ ἰδῶ τὸν γιατρὸ Ἄντεκιρτ, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω...

—Δὲν ἦταν ἀνάγκη, κυρία. Ἂν ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια, ὁ γιατρὸς Ἄντεκιρτ, θυμούμενος τὴ φιλία ποὺ τὸν ἔδενε μὲ τὸν Στέφανο Μπάθορυ καὶ τοὺς ἄλλους δυὸ συντρόφους του, σᾶς ἔστειλε ἕνα βοήθημα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες φλωρίνια, ἡ εὐχαρίστησή του ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε, ἀντίθετα, αὐτὸς πρέπει νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ ποὺ δεχθήκατε τὸ δῶρο του καὶ τὸν κάματε ἔτσι νὰ βοηθήσῃ τὴ χήρα καὶ τὸ ὀρφανὸ παιδὶ τοῦ ἀξέχαστου φίλου του !

—Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, χρωστοῦσα κι' ἐγὼ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν αἰώνια εὐγνωμοσύνη μου. Αὐτὸς εἶναι ὁ πρῶτος λόγος ποὺ θέλησα νὰ σᾶς ἰδῶ. Ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ δεύτερος...

—Ποιός, κυρία ;

—Νά... σᾶς ἐπιστρέψω αὐτὰ τὰ χρήματα.

—Πῶς ; Δὲν θελήσατε λοιπὸν νὰ τὰ δεχθῆτε :

—Ἐνόμισα, κύριε, πὼς δὲν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ τὰ μεταχειρισθῶ. Δὲν ἐγνώριζα τὸν γιατρὸ Ἄντεκιρτ. ποτὲ δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ προφέρουν τὸνομά του, κι' ἡ ἰδέα, ἡ ὑποψία, πὼς μοῦ ἔκανε ἐλεημοσύνη κάποιος μετανοιωμένος ἐχθρὸς τοῦ συζύγου μου, μοῦ προξενοῦσε φρίκη...

—Ὅστε... τὰ χρήματα αὐτά ;

—Εἶναι ἄθικτα.

—Κι' ὁ γιός σας ;

—Ὁ γιός μου, ὅ,τι ἔγινε, θὰ τὸ χρωστᾷ στὸν ἑαυτό του καὶ μόνο.

—Καὶ στὴ μητέρα του βέβαια ! Λυποῦμαι γιὰ τὴν παρεξήγηση ποὺ κάνατε, ἀλλὰ ὁ σεβασμὸς κι' ὁ θαυμασμὸς ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σᾶς, τώρα μεγαλώνουν...

Ἡ κυρία Μπάθορυ εἶχε σηκωθεῖ καὶ, ξεκλειδώνοντας ἕνα συρτάρι κάποιου ἐπίπλου, ἔβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὸ ἔτεινε στὸ γιατρὸ Ἄντεκιρτ.

—Πάρτε τα, σᾶς παρακαλῶ τοῦ εἶπε, καὶ δεχθῆτε τὶς εὐχαριστίες μιᾶς μητέρας, τὸ ἴδιο σὰ νὰ τὰ εἶχε χρησιμοποιήσει γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ γιοῦ της.

—Τὰ χρήματα αὐτὰ δὲν μοῦ ἀνήκουν πιά, ἀπάντησε ὁ γιατρὸς μὲ μιὰ ἀρνητικὴ χειρονομία.

—Μὰ οὔτε σὲ μένα ἀνήκουν...

—Κι' ὁ γιός σας ;... Νομίζω πὼς ὁ Πέτρος Μπάθορυ δὲν θἀρνηθῆ ἐκεῖνο ποὺ ἕνας φίλος τοῦ πατέρα του ἐπιμένει νὰ δεχθῆ.

—Θἀρνηθῆ !

—Μοῦ ἐπιτρέπετε τουλάχιστο νὰ κάμω μιὰ δοκιμή ;

— Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴ κάμετε τίποτα. Ὁ γιός μου δὲν ἔμαθε ἀκόμα πὼς ἕνας ἄγνωστος μοῦ ἔστειλε ἑκατὸ χιλιάδες φλωρίνια, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ τὸ μάθαινε ποτέ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΧΗ

Στὴ μικρούλα Φαίδρα Θηβαίου

Σὰν ἕνα λουλουδάκι
ποὺ ἀνθίζει στὸν ἀγρό,
γλυκύτατο παιδάκι,
ποὺ σ' ἔχουν θησαυρό,

Μὲ τὴ γλυκειὰν αὐγούλα
ξυπνᾶς καὶ κελαϊδεῖς
καὶ φέγγεις στὴ μαννούλα
τὸ φῶς τῆς χαραυγῆς.

Σὰν τὸ μικρὸ σπουργίτι
μὲ τ' ἄλαφρὰ φτερά,
στὸν κῆπο καὶ στὸ σπίτι,
πετᾶς ὅλο χαρά.

Κι' ἔτσι, καθὼς βλασταίνει
βλαστάρι στὸ κλαρί,
νᾶχεις εὐλογημένη
ζωὴ καὶ προκοπή.

Μ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ ΓΙΑΝΝΗ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΩΝΗΤΙΚΗ... ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Ὁ κακό, βλέπω, ἔχει παραγίνει. Οἱ ὀρθογραφικές, ἢ καλύτερα ἀνορθογραφικές, κιν ὀτομίες ἔχουν παρασύρει πολλοὺς καὶ ἀπὸ τὸν κύκλο μας. Καὶ σὲν εἶναι μόνο ἡ ἄτονη κι' ἀπνευμάτιστη γραφή, ποὺ ἐννοοῦν καὶ καλὰ νὰ μεταχειρίζουνται, παρὰ προχωροῦν κι' ὡς τὴν κατάργηση κάθε ἱστορικῆς ὀρθογραφίας, ἐπιμένοντας νὰ γράφουν τὶς λέξεις τῆς γλώσσας μας ὅπως προφέρουνται, μ' ἕν' ἁπλὸ γιώτα γιὰ ὅλους τοὺς φθόγγος καὶ δίφθογγους *ι* (*η, υ, οι, ει*), μ' ἕνα ἁπλὸ ὄμικρον ποὺ ἀντικαθιστᾶ καὶ τὸ ὠμέγα, καὶ μ' ἕνα ἁπλὸ ἰφιλον ποὺ ἀντικαθιστᾶ καὶ τὸν δίφθογγο ἀλφα γιώτα. Τὰ *αυ, ευ, ηυ*, τὰ γράφουν πότε *αφ, εφ, ηφ*, καὶ πότε *αβ, εβ, ηβ*, ὅπως προφέρουνται κάθε φορά. Δὲν παραδέχουνται κανένα διπλὸ σύμφωνο, οὔτε *λλ*, οὔτε *μμ*, οὔτε *νν*. Καὶ καταντᾶ τὸ *ἀλλὰ* νὰ τὸ γράφουν *αλα*—ὅπως γράφουμε καὶ τὸ *ἀλὰ-γαλλικὰ*—καὶ τὸ ἐθνικό μας ὄνομα, τὸ *Ἕλλην*, νὰ τὸ γράφουν *Ἔλιν*, ὀαν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ τὸν γνωστὸ βούλγαρο συγγραφέα Ἔλιν Πέλιν!

Ἄ, πρέπει νὰ σοβαρευθοῦμε. Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα. Δὲν μπορεῖ καθένας νὰ γράψῃ τὴ γλῶσσα ὅπως τοῦ καπνίζει. Ἡ γλῶσσα εἶναι ἐθνικὸς θεσμός, παράδοση, σύμβαση, νόμος. Κάθε ἀλλαγή, κάθε καινοτομία—γιατὶ καινοτομίες γίνουνται σ' ὅλες τὶς γλῶσσες—πρέπει πρῶτα νὰ καθιερώνεται, νὰ ἐπιβάλλεται· καὶ γιὰ νὰ καθιερωθῇ, νὰ ἐπιβληθῇ, πρέπει νὰ τὴν παραδεχθοῦν οἱ περισσότεροι. Δὲν ἀρκεῖ νὰ εἶναι κάτι σωστὸ καὶ λογικὸ κατὰ τὴν ἰδέα σου· σωστὸ καὶ λογικὸ στὴ γλῶσσα, εἶναι τὸ καθιερωμένο. Κι' ὑπάρχουν καινοτομίες καὶ καινοτομίες. Ἡ κατάργηση π. χ. τῶν πνευμάτων καὶ τῶν τόνων, ἡ ἄτονη κι' ἡ ἀπνευμάτιστη γραφή, ποὺ τὴ μεταχειρίζουνται σήμερα ὁ κ. Κακριδῆς καὶ μερικοὶ ἄλλοι δημοτικιστὲς συγγραφεῖς, μπορεῖ μὲ τὸν καιρὸ νὰ γίνῃ καὶ παραδεκτὴ γενικά. Εἶναι κάτι ποὺ δὲν κόβει τὴν παράδοση καὶ τὴ συνέχεια, γιατὶ κι' οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔγραφαν χωρὶς πνεύματα καὶ χωρὶς τόνους, καὶ τὰ σημάδια, αὐτὰ εἶναι σήμερα ὅλως διόλου περιττά, ἀφοῦ ἡ νέα γλῶσσα δὲν ἔχει πιὰ οὔτε βασέα καὶ ψιλά, οὔτε μακρὰ καὶ βραχέα. Ἀλλὰ καὶ τὴ γραφὴ αὐτή, ἂν καὶ μπορεῖ νὰ ἐπικρατήσῃ μιὰ μέρα, εἶναι πολὺ πρόωρο νὰ τὴ μεταχειριζόμαστε ἀπὸ τώρα. Δὲν μποροῦμε, βλέπετε, ἐμεῖς οἱ μικροὶ νὰ κάνουμε δοκιμὲς καὶ προπαγάνδες ἂς τὰ ἀφίσουμε αὐτὰ γιὰ τοὺς μεγάλους, καὶ τὸ πολὺ πολὺ ἂς τὰ παρακολουθοῦμε, γιὰ νὰ ξέρουμε τί γίνεται ἢ τί μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸ μέλλον. Ὅσο ὅμως γιὰ τὴν ἄλλη καινοτομία, τὴ φωνητικὴ γραφή αὐτὴ εἶναι καταδικασμένη, κι' ὅσοι προσπαθοῦν νὰ τὴν εἰσαγάγουν, μεγάλοι ἢ μικροί, ματαιοπονοῦν.

Νὰ τὸ μάθετε μιὰ γιὰ πάντα, ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ πολιτισμένου κόσμου διατηροῦν τὴν παλιά τους, τὴν ἱστορικὴ ὀρθογραφία, σὰν κάτι ἱερό, κι' οἱ ἀλλαγὲς ποὺ κάνουν σ' αὐτὴ εἶναι ἐλάχιστες κι' ἀσήμαντες. Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχουμε κι' ἕνα λόγο παραπάνω νὰ τὴν κρατοῦμε, γιατὶ ἡ νέα μας γλῶσσα εἶναι θυγατέρα τῆς γλώσσας τῶν θεῶν! Ὅλοι ξέρετε γαλλικά. Ὅπως ὁ Γάλλος δὲν θὰ γράψῃ ποτὲ «lé troua garçon courver le châto e an revien avec lé deu cousin» ἀντὶ «les trois garçons courent vers le château et en revienneut avec les deux cousines», ἔτσι κι' ὁ Ἕλληνας δὲν θὰ γράψῃ ποτὲ «σε γνορίζο απο την κοψι του σπαθιου πιν τρομερι», ἀντὶ ...τὸ ξέρετε καλὰ αὐτὸ τὸ «ἐντί». Ἂν τὸ ἔκανε, ἡ γλῶσσα του θὰ γινόταν ἀγνώριστη, κανένας δὲν θἀβλεπε πιὰ τὴν καταγωγή της—τὴν ἔνδοξη αὐτὴ καταγωγὴ—κι' ἡ νεοελληνικὴ θὰ ἔμοιζε μὲ τὰ ἰδιώματα τῶν βαρβάρων, τῶν ἀγρίων λαῶν, ποὺ γιὰ πρώτη φορὰ γράφουνται ἀπὸ τοὺς περιηγητὲς καὶ τοὺς ἱεραπόστολους. Φανταστῆτε τώρα ἂν δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ διαφορά, ἂν ὁ Ἕλληνας ἀποφάσιζε νὰ εἰσαγάγῃ—ὅπως τολμοῦν μερικοὶ νὰ προτείνουν—τὸ λατινικὸ ἀλφάβητο καὶ νὰ γράψῃ : «se gnorizo apo tin kopsi tou spahiou tin tromeri». Φρίκη !

Ἡ ἱστορικὴ μας ὀρθογραφία θὰ διατηρηθῇ, νὰ εἶσθε βέβαιοι, στὸν αἰῶνα τὸν ἅπαντα. Ἡ ρίζα κάθε λέξης θὰ γράφεται κατὰ τὴν ἐτυμολογία της, τὴν καταγωγή της (*παιδί* καὶ ποτὲ *πεδί*, *ὅμος* καὶ ποτὲ *ὅμος*)· καὶ ἡ κατάληξή της, ἂν εἶναι ἀρχαία, θὰ γράφεται κατὰ τὴν ἀρχαία γραμματική, κι' ἂν εἶναι νέα κατὰ τὴν γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς (*πῆς ἄνοιξης* καὶ ποτὲ *ἄνιξις*, *κοιμοῦμαι* καὶ ποτὲ *κιμοῦμε*). Μόνο μερικὲς ξένες λέξεις, ἢ μερικὲς ποὺ δὲν ξέρουμε τὴν ἐτυμολογία τους, θὰ γράφουνται ὅπως προφέρουνται, δηλαδὴ φωνητικὰ (*χαρτζιλίκι, φουτ-μπόλ, παξιμάδι*). Ἡ φωνητικὴ γραφή, γιὰ μιὰ γλῶσσα ποὺ γράφεται ἀπὸ τέσσερις χιλιάδες χρόνια, εἶναι φαντασιοπληξία ποὺ θὰ περάσῃ σὰν τὴ «ρομέικη γλόσα» τοῦ Βηλαρᾶ (αὐτὸς πάλι ὁ εὐλογημένος δὲν παραδεχόταν γιὰ τὸν φθόγγο *ι* παρὰ τὸ ἦτα, ἐνῶ ἄλλος φωνητικὸς θἀγραφε σήμερα κι ρομέικι γλόσα») καὶ γιὰ νὰ διαβάζουνται οἱ χαριτωμένοι του Μύθοι πρέπει νὰ μεταγράφωνται ἱστορικά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

2 ΤΟΥ ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 1943

— Θυμητικὸ μιᾶς χαρᾶς —(*)

Ἡ δεύτερη πράξη τῆς «Φωτεινῆς Σάντορφ» ἔχει τελειώσει. Τὰ χειροκροτήματα γεμίζουν τὸν ἀγέρα. Οἱ ἠθοποιοὶ ὑποκλίνουνται. Ἀξάφνα, ἀπὸ τὶς πρῶτες σειρές, πενῆντα μαζὶ στόματα φωνάζουν μ' ὅλη τους τὴ δύναμη :

—Φαϊδων ! Φαϊδων !

Καὶ λίγο ἀργότερα, οἱ ἴδιες φωνές, περισσότερο βραχνὲς αὐτὴ τὴ φορά, καὶ πιὸ πολλές, ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο ποὺ εἶχε ἀντιληφθεῖ τὴν παρουσία τοῦ συγγραφέα στὸ θέατρο ἐκείνη τὴ μέρα :

—Φαϊ-δων ! Φαϊ-δων !

Μιὰ στιγμὴ γεμάτη χειροκροτήματα κ' ὕστερα, ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ πόρτα, ἀπὸ κεῖ ποὺ εἴχαμε δεῖ τὸ βασίλεμα τοῦ ἥλιου στὸν Κόκκινο Βράχο, μιὰ σκιὰ προχωρεῖ, ἕνα χέρι, ἕνα μπαστούνι, Ἐκεῖνος... Ὁ ἠθοποιὸς Γιῶργος Παπᾶς τρέχει, πάνει τὸ χέρι κ' ὁδηγεῖ τὴ σκιὰ γιὰ νὰ τὴ δεῖ ὁ κόσμος, σάρκα πιά. Τότες ἡ φωτιὰ φούντωσε ἀπὸ πολλὰ νέα προσανάμματα. Ἡ ἤρεμη βροντὴ ἔγινε ἀστροπελέκι. Γύρισα μιὰ στιγμὴ καὶ κοίταξα χιλιάδες χέρια ἐξάλλα, ἐξωφρενικά. Στὰ μάτια μου ἕνα νέο κύμα ἀτὸ δάκρυα, στὸ σῶμα μου ἕνα ἱερὸ ρίγος.

Σιγανά, μὲ μιὰ ἠρεμία, ὁ γέροντας προχωρεῖ πρὸς τὴ σκηνή, χαμογελάει στὸν κόσμο γεμάτος στοργὴ καὶ συγκίνηση. Τὸ ὄπαιθρο γεμίζει ἀπὸ τὴ βουή, κι' αὐτὴ πάει νὰ δώσει τὸ μήνυμα τῆς Λατρείας θαρρεῖς στὸν οὐρανό.

Θἄλω νὰ προσφέρω κ' ἐγὼ κάτι ἀπ' τὴν Ἀγάπη μου, χειροκροτῶ. μ' ὅση δύναμη ἔχω, δὲ μπορῶ πιὸ δυνατά.

Πόσο εἶναι ἀνίκανο τὸ σῶμα νὰ ἐκφράση ὅσα αἰστάνεται ἡ καρδιά !..

ΝΗΡΕΑΣ

* Στάλθηκε γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας. Ἐπειδὴ ὅμως στὸ φυλλάδιο τοῦτο δὲν ἐχώρεσε Σελίς, κι' ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ «θυμητικὸ χαρᾶς» ποὺ δὲν ἔκανε ν' ἀργήσῃ περισσότερο, δημοσιεύεται κατ' ἐξαίρεσιν ἐδῶ.—Σ.τ.Δ.

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὰ πέτελα τῶν ἀλόγων ἄρχισαν νὰ χτυποῦν ἐπάνω στὶς πλάκες τῆς Σεπτιμιανῆς ὁδοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴ ἀψίδα τοῦ Σεπτιμίου Σεβήρου οἱ ταξιδιῶτες μπῆκαν στὴν πόλη.

Ἡ Λαμβαίσα δὲν ἦταν κέντρο οὔτε πνευματικό, οὔτε ἐμπορικό. Ἦταν καθαρὰ στρατιωτικὴ πόλη καὶ ἔτσι οὔτε ὁ Καικίλιος οὔτε ὁ Μαρτιάλις δὲν εἶχαν γνωστοὺς γιὰ νὰ τοὺς φιλοξενήσουν. Ἀναγκάστηκαν λοιπὸν νὰ καταλύσουν σ' ἕνα πανδοχεῖο στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς Λαμβαίσας καὶ παρακάλεσαν μόνο τὸ Ἠρωρὸ νὰ τοὺς δώσῃ δωμάτια ὅσο τὸ δυνατὸ πιὸ ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τοὺς σταύλους καὶ τὰ μαγειρειά. Μὰ οἱ αἴθουσες τοῦ ἰσογείου ἦταν γεμάτες ἀπὸ ζωεμπόρους ἀπὸ τὶς ὀρεινὲς ἐπαρχίες. Αὐτοὶ διασκέδαζαν πίνοντας καὶ παίζοντας τὰ ζάρια, κι' ἔτσι ὁ Καικίλιος δὲν μπόρεσε νὰ κοιμηθῇ παρὰ σὲ πολὺ προχωρημένη ὥρα.

Τὸ ἄλλο πρωΐ πολὺ νωρὶς ἕνας ἱπποκόμος ἦρθε νὰ τὸν πάρῃ μὲ τὸ ἁμάξι—γιατὶ τὸ πρετώριο βρισκόταν πάνω ἀπὸ ἕνα μίλλι μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλη — γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν ἔπαρχο.

Τὸ ἐπίσημο αὐτὸ πρόσωπο δέχθηκε τὸν Καικίλιο σὲ μιὰ αἴθουσα ποὺ γειτόνευε μὲ τὸ δικαστήριο. Ὁ Γάϊος Μακρίνιος Δεκιανός, προπραίτωρ τῆς Νουμιδίας, καταγόταν ἀπὸ παλιὰ οἰκογένεια συγκλητικῶν κι' εἶχε τὴ φήμη ἀνθρώπου μὲ στενὲς ἀντιλήψεις καὶ βίαιο χαρακτῆρα. Στὴν ἐξωτερική του ἐμφάνιση ἦταν ἕνας ψηλόσωμος ἐπιβλητικὸς ἄνδρας μὲ αὐστηρὴ φυσιογνωμία. Μὲ τὸ μανδύα τοῦ ἀξιώματός του ριγμένο ἐπάνω στοὺς ὤμους καὶ τὸ σπαθί του ζωσμένο στὸ πλευρό, καθόταν σ' ἕνα εἶδος θρόνου τοποθετημένου ἐπάνω σ' ἕνα πλατὺ καὶ ψηλὸ βάθρο. Δεξιά του καὶ ἀριστερά του στέκουντανἀκίνητοι σὰν ἀγάλματα οἱ ραβδοῦχοι μὲ τὰ σύμβολα τῆς ἐξουσίας τους στὰ χέρια. Μπροστά του λίγο πρὸς τὰ δεξιά, ἕνα χάλκινο ἀγαλματάκι τῆς Νίκης ὑψωνόταν ἐπάνω σὲ μιὰ κρυστάλλινη σφαῖρα.

Ὅλη αὐτὴ ἡ σκηνοθεσία εἶχε γίνει βέβαια γιὰ νὰ θαμπώσῃ τὸν Καικίλιο καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ τρομάξῃ μπροστὰ στὸ μεγαλεῖο τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ὕστερα ἀπὸ τοὺς τυπικοὺς χαιρετισμούς, ὁ ἔπαρχος ἔβαλε τὸν Καικίλιο νὰ καθήσῃ σ' ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπ' αὐτόν, θέλοντας μ' αὐτὸν τὸν τρόπο νὰ τοῦ δείξῃ, πῶς ἂν δὲν τὸν θεωροῦσε καθαυτὸ σὰν κατηγορούμενο, τὸν δεχόταν ὅμως σὰν ὑποδεέστερό του καὶ ὁ τήρος τῆς Αὐτοκρατορίας. Μὲ τὰ πρῶτα του λόγια ὁ Μακρίνιος θέλησε νὰ φέρῃ τὸν Καικίλιο σὲ ἀμηχανία. Ἄρχισε κάνοντας ἕναν ὑπαινιγμὸ στὴ νομιμοποιητικὴ καταγωγὴ τοῦ Νατάλις, καὶ πρόσθεσε:

Ὁ δουλέμπορος, μπρὸς στὸν φόβο τῶν βασανιστηρίων ὁμολόγησε....».

—Πρόσεξε! Ξέρεις πῶς ἡ Ρώμη δὲν ἦταν ποτὲ πολὺ μαλακὴ στοὺς ξένους βασιλίσκους;

—Δίχως ἄλλο οἱ πρόγονοί μου θὰ τὸ γνώριζαν.

—Ἐὰν ὅμως ἔχεις ὑποχρεώσεις πρὸς τὴ Σύγκλητο καὶ τοὺς Αὐτοκράτορές μας...

—Νομίζεις ὅτι τίς ξεχνῶ; Εἶμαι κι' ἐγὼ Ρωμαῖος πολίτης καὶ συγκλητικός.

Βλέποντας πῶς μὲ τὸν βίαιο αὐτὸ τρόπο δὲν κατώρθωνε τίποτε, ὁ ἔπαρχος ἄλλαξε τακτική καὶ ἀναφέροντας τὰ ἐπεισόδια τοῦ νεκροταφείου καὶ τὴ συγκέντρωση στὴν ἐκκλησία τῆς Κίρτας δοκίμασε, νὰ λογικεύσῃ τὸν Καικίλιο:

—Ἐσύ, ἕνας ἄνθρωπος φρόνιμος, πῶς παραχώρησες τὸ σπίτι σου σ' αὐτοὺς τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἱερόσυλους; στοὺς ἄθεους αὐτοὺς ποὺ ἀρνοῦνται νὰ προσφέρουν λατρεία στοὺς θεοὺς καὶ στοὺς αὐτοκράτορές μας; Δὲν ξέρεις σὲ τί ἐκθέτεις τὸν ἑαυτό σου;

—Γνωρίζω πολὺ καλὰ τὴν αὐστηρότητα τοῦ νόμου γι' αὐτοὺς ποὺ παρακινοῦν σὲ στάση. Μὰ δὲν εἶμαι οὔτε παραβάτης τοῦ νόμου, οὔτε στασιαστής.

Καὶ σὰν παλιὸς δικηγόρος, ποὺ γνωρίζει τὴν τέχνη του, ἐξέθεσε τὴν ἄποψή του: Τὸ σπίτι δὲν ἦταν πιὰ δικό του. Τὸ εἶχε νοικιάσει στὸν Κρήσκεντα τῆς Κίρτας. Μποροῦσαν νὰ βροῦν τὴ σχετικὴ πράξη ποὺ εἶχε καταχωρηθῆ στ' ἀρχεῖα. Ὅσο γιὰ τὴν παράνομη ἐκείνη συγκέντρωση, τὴν εἶχε κατακρίνει, ὅπως θὰ τὴν ἀποδοκίμαζε κι' ὁ Ἐπίσκοπος ὁ ἴδιος ἂν ἦταν ἐκεῖ.

—Ὡστόσο, τὸν ἔκοψε ἀπότομα ὁ ἔπαρχος, ὅλοι σὲ θεωροῦν ὄχι μονάχα πῶς ἀνήκεις στὴν καταραμένη αὐτὴν αἵρεση, ἀλλὰ πῶς εἶσαι κι' ἀπὸ τοὺς σημαιοφόρους της.

Ὁ Καικίλιος ἀπέφυγε νὰ δώσῃ ἀπευθείας ἀπάντηση περιωρίστηκε μονάχα νὰ πῇ ὅ,τι ἔλεγαν ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις: Ὅτι ἦταν πιστὸς στὸν αὐτοκράτορα, ὅτι ἔκανε δεήσεις γιὰ τὴν ὑγεία του καὶ γιὰ τὴν νίκη τῶν ὅπλων του, καὶ ὅτι κανεὶς περισσότερο ἀπ' αὐτὸν δὲν ἐπιθυμοῦσε τὴν ἡτυχία καὶ τὴν ὁμόνοια. Καὶ μὲ τὴ σκέψη πῶς ὕστερα ἀπ' αὐτὸν θὰ παρουσιαζόταν στὸν ἔπαρχο ὁ Μαρτιάλις, πρόσθεσε:

—Μπορεῖς νὰ ρωτήσῃς σχετικὰ μ' αὐτὸ καὶ τοὺς προύχοντας ἀπὸ τοὺς συμπολίτες μου. Θὰ σοῦ ποῦν ὅτι κανεὶς δὲν φροντίζει σὰν καὶ μένα γιὰ νὰ διατηρηθῇ ἡ τάξη καὶ ἡ ἀσφάλεια στὴν Κίρτα.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ ἔφεραν τὸ ἀποτέλεσμά τους. Ὁ ἔπαρχος μαλάκωσε, καὶ τότε ὁ Καικίλιος, βλέποντάς τον πιὸ εὐνοϊκὰ διατεθειμένο, τόλμησε νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴ Βιρζίλ. Οἱ Μαυριτανοὶ τοῦ εἶχαν ἁρπάξει τὴ θετή του κόρη. Ἐξόρκιζε λοιπὸν τὸν Μακρίνιο νὰ λάβῃ τὰ κατάλληλα μέτρα γιὰ νὰ πιάσῃ τοὺς λῃστὲς αὐτούς.

—Καὶ τί φαντάζεσαι, ἔκανε ὁ ἔπαρχος μὲ ἔπαρση πῶς ἐπερίμενα νὰ μὲ παρακαλέσῃς ἐσύ γιὰ νὰ φροντίσω γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεση; Ὀργάνωσα ὁλόκληρη ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν, μὰ στὸ μεταξύ, μόλις μαθεύτηκε αὐτὴ ἡ ἐπιδρομή τους, ἔστειλα τρεῖς δεκαρχίες ἱππικοῦ νὰ τοὺς καταδιώξουν. Ὁ νεαρὸς ὑπολοχαγὸς ποὺ τοὺς διοικοῦσε γύρισε πίσω πληγωμένος. Πήγαινε ἀπὸ μέρους μου νὰ τοῦ ζητήσῃς ὅ,τι πληροφορίες σ' ἐνδιαφέρουν.

Μ' ἕνα κούνημα τοῦ χεριοῦ ὁ γενικὸς ἔπαρχος τῆς Νουμιδίας ἔδωσε στὸν Καικίλιο νὰ καταλάβῃ πῶς δὲν τὸν χρειαζόταν ἄλλο, καὶ καθὼς ὁ θυρωρὸς σήκωνε τὴ βαρειὰ πορτιέρα, ὁ Μακρίνιος πρόφερε μ' ἕνα τόνο γεμάτο ὑπονοούμενα:

—Δὲν πρέπει ἄλλωστε νὰ ξεχνᾶς, πῶς κανεὶς ἐχθρὸς τῆς Ρώμης δὲν ξέφυγε ποτὲ τὴν ἐκδίκησή της, καὶ πῶς οἱ σεβαστοί μας αὐτοκράτορες δὲν ἀφήνουν καμμιὰ προσβολὴ ἀτιμώρητη.

Στὴν ἐσωτερικὴ αὐλὴ τοῦ Πραιτωρίου ὁ Καικίλιος διασταυρώθηκε μὲ τὸν Ἰούλιο Μαρτιάλις ποὺ περίμενε τὴ σειρά του νὰ γίνῃ δεκτὸς ἀπὸ τὸν πραίτωρα. Τὸν χαιρέτησε καὶ τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί:

—Σὲ παρακαλῶ πολύ, καλέ μου φίλε, συνηγόρησε καὶ σὺ γιὰ τὴ Βιρζίλ.

Ὁ Ἰούλιος σάλεψε τὰ χέρια του μ' ἕνα ὕφος γεμάτο μυστήριο, καὶ σέρνοντας τὸ ἀρθριτικὸ πόδι του πέρασε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κτιρίου.

Ὡστόσο, καθὼς ἕνας ἑκατόνταρχος γεμάτος πλάκες καὶ μετάλλια ἔρχόταν πρὸς τὸ μέρος του, ὁ Καικίλιος τὸν πλησίασε καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸν ὑπολοχαγὸ ποὺ εἶχε πληγωθῆ πολεμώντας τοὺς Μαυριτανούς.

—Βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο, ἀπάντησε ὁ ἑκατόνταρχος, μ' ἀφοῦ σοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια ὁ στρατηγός, θὰ σὲ πάω νὰ τὸν ἰδῇς.

Τὸ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο ἦταν παράρτημα τῶν λουτρῶν κι' ἔπιανε μιὰ ὁλόκληρη πτέρυγά τους. Ὁ ἑκατόνταρχος τὸν ἀνέβασε στὸ πρῶτο πάτωμα καὶ τὸν πέρασε σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, ἀλληθινὸ κελλὶ σκεπασμένο μὲ ψάθες, ὅπου δὲν βρισκόταν παρὰ μονάχα ἕνα κρεββάτι. Ὄρθιος μπροστὰ στὸ κρεββάτι, ἕνας γιατρὸς μὲ λευκὴ γενειάδα καὶ μακρὺ χιτώνα μετροῦσε τὸ σφυγμὸ τοῦ ἀρρώστου. Ποιὰ ἔκπληξη ἔνιωσε ὁ Καικίλιος ὅταν ἀντίκρυσε τὸ νεαρὸ ὑπολοχαγὸ κι' εἶδε πῶς ἦταν κεῖνος ὁ λεγεωνάριος ποὺ στὴ Σιγὰ τὸν εἶχε παρακαλέσει νὰ διαβιβάσῃ τὰ σέβη του στὸν Κυπριανό! Ἀλλὰ κι' αὐτὸς ἀμέσως ἀναγνώρισε τὸν Καικίλιο.

—Βλέπεις, ἐνδοξότατε ἄρχοντα, εἶπε, οἱ βάρβαροι λίγο ἔλειψε νὰ μοῦ κόψουν τὸ χέρι. Ἔχω ἀκόμη λίγο πυρετό. Ὁ σεβαστὸς ὅμως αὐτὸς Ἀσκληπιάδης ποὺ στέκεται στὸ προσκέφαλό μου, λέει ὅτι σὲ λίγο θὰ μπορέσω νὰ σηκωθῶ.

Ὁ γιατρός, ἐξαιρετικὰ σοβαρὸς καὶ λιγόλογος, μάζεψε τὰ ἐργαλεῖα του καὶ δήλωσε πῶς ἡ πληγή, ποὺ ἄλλωστε ἦταν πολὺ ἐλαφριά, εἶχε κλείσει. Ὕστερα πῆρε τὸ κουτί του, χαιρέτησε κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν ἑκατόνταρχο.

—Εἶναι πολὺ σοφὸς γιατρός, εἶπε ὁ Βίκτωρ. ἔχει σπουδάσει στὸ Μουσεῖο τῆς Ἀλεξανδρείας. Μὲ περιποιήθηκε λαμπρά. Σὲ μερικὲς μέρες θὰ εἶμαι καλὰ καὶ θὰ ξαναφύγω γιὰ ἐκστρατεία. Ἄ, μόνο ὁ πόλεμος εἶναι ζωὴ γιὰ μένα!

Ὁ Καικίλιος μὲ δυσκολία μπόρεσε νὰ κόψῃ τὴ ρητορική του καὶ νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴν Βιρζίλ καὶ τοὺς ὑπηρέτες της.

—Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, ἀπάντησε ὁ νέος, εἶναι πῶς καταδιώκαμε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ Μαυριτανούς, ὅταν τοὺς ἤρθαν ἐνισχύσεις καὶ ἀναγκαστήκαμε νὰ ὑποχωρήσουμε. Γυρίζοντας ὅμως συλλάβαμε μερικοὺς φυγάδες, καὶ ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς κι' ἕνα ὑποπτο ὑποκείμενο, ἕνα δουλέμπορο ἀπ' τὸ Θουδουρνικόν. Αὐτὸς κάτι θὰ ξέρῃ, γιατὶ δίχως ἄλλο θὰ μεταπουλεῖ αἰχμαλώτους στοὺς φυλάρχους τῶν νομάδων.

—Τὸν ἔχετε ἐδῶ; ρώτησε ὁ Καικίλιος.

—Ναί, εἶναι φυλακή. Θὰ τὸν ὑποβάλουν σὲ βασανιστήρια, ἂν δὲν τὸ κάνει κιόλας κάνει. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάτι μπορεῖ νὰ μαρτυρήσῃ. Μένε ὅμως ἥσυχος. Ἀφοῦ εἶσαι φίλος τοῦ Κυπριανοῦ θὰ ζητήσω ν' ἀναλάβω ἐγὼ τὴν ἀρχηγία τῆς ἐκστρατείας αὐτῆς ἐναντίον τῶν Μαυριτανῶν. Ἔννοια σου καὶ θὰ σοῦ τὴν ἐλευθερώσουμε τὴν κόρη σου.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ (Ἀκολουθεῖ)

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'

Γιάγκος ὁ Φιλάργυρος

12.—Ξανάκανε λοιπὸν τὴ σακκούλα του ὁ Γιάγκος, καὶ τώρα κοίταζε, κατὰ τὴ συνήθειά του, ποῦ νὰ τὴν κρύψῃ, γιὰ νὰ μὴν τοῦ τὴν κλέψῃ ἢ τοῦ τὴν ἁρπάξῃ κανένας. Ἀλλὰ νὰ ἰδῆτε πῶς τὴν ἔπαθε καὶ πάλι:

Μετὰ πολλά, σκέφθηκε ἐπὶ τέλους νὰ τὴν κρύψῃ σὲ μιὰ ἀποθήκη ὅπου φύλαγαν παλιόρουχα. Γιὰ νἆναι μάλιστα πιὸ σίγουρος, τὴν ἔχωσε στὴν τσέπη ἑνὸς παμπάλαιου παλτοῦ, ποὺ κανένας πιὰ δὲν θὰ τὸ φοροῦσε, οὔτε στὸ σπίτι. «Ὡραῖα, συλλογίσθηκε. Ποιὸς θὰ ξαναθυμηθῇ αὐτὸ τὸ παλτό, καὶ ποιὸς θὰ ψάξῃ τὶς τσέπες του!...». Ἀλλὰ γιὰ κακὴ τύχη, τὴν ἄλλη μέρα, παρουσιάσθηκε στὸ σπίτι ἕνας ζητιάνος καί, ἀφοῦ πῆρε τὴν ἐλεημοσύνη του, ζήτησε νὰ τοῦ δώσουν, ἂν τοὺς περίσσευε, κανένα παλιὸ ἐπανωφόρι, γιατὶ ἐκρύωνε. Ἡ μητέρα τοῦ Γιάγκου ἦταν πονόψυχη. Εἶπε λοιπὸν στὴν ὑπηρέτρια νὰ ψάξῃ στὴν ἀποθήκη τῶν παλιόρουχων, ὅπου θυμόταν πῶς ὑπῆρχε κι' ἕνα παλτό, καὶ νὰ τὸ δώσῃ στὸν ζητιάνο. Ἡ ὑπηρέτρια ἔψαξε, τὸ βρῆκε, καὶ χωρὶς νὰ φανταστῇ πῶς σὲ κάποια του τσέπη ὑπῆρχε θησαυρὸς—δὲν ἦταν δὰ καὶ τόσο βαρειὰ ἡ σακκούλα, γιὰ νὰ ὑποπτευθῇ ἀπὸ τὸ βάρος—τὸ ἔδωσε. Ἀνύποπτος τὸ πῆρε κι' ὁ εὐτυχισμένος ζητιάνος. Ἔτσι, ὅταν σὲ δυὸ τρεῖς ἡμέρες ξαναπῆγε ὁ Γιάγκος στὴν ἀποθήκη, δὲν βρῆκε τὸ παλτὸ οὔτε στὴ θέση του, οὔτε πουθενά. Ἔβγαλε τὶς φωνές: Ποιὸς πῆρε ἕνα παλιὸ παλτὸ ἀπὸ τὴν ἀποθήκη; Τί τὸ ἔκαμαν; ποῦ τὸ ἔδωσαν;... Τοῦ εἶπαν τότε γιὰ τὸν ζητιάνο. Κι' ὁ μικρὸς φιλάργυρος κόντεψε νὰ λιγοθυμήσῃ.

Πάει λοιπὸν κι' ἡ καινούργια του σακκούλα, σὰν τὴν ἄλλη! Γιατὶ ὅπως δὲν μπόρεσε νὰ πιάσῃ τὴν κλέφτρα κορακάξα, ἔτσι δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ τώρα καὶ τὸν ἄγνωστο ζητιάνο, ποὺ δὲν εἶχε ἀφήσει βέβαια τὴ διεύθυνσή του. Κι' ἂν τὸν ἔβρισκε, τί; μήπως θὰ τοῦ ἔδινε πίσω τὰ λεφτά τοῦ; Θἄλεγε πῶς στὴν τσέπη τοῦ παλτοῦ δὲν βρῆκε οὔτε σακκούλα οὔτε τίποτα· καὶ τρέχα γύρευε!....

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 41ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1941

("Ιδε «Διάπλασιν» τοῦ 1941 φυλ. 2ον)

Εἰς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ὁ ἀρ θμὸς ποὺ συνοδεύει κάθε ὄνομα, σημαίνε ποσο φύλλα ἐν ὅλῳ διέθεσεν ὁ διαγωνιζόμενος

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ :

Σύλλογος «Νίκη Ἑλλάς» 1937

(Κορυφαῖος τῶν ὁμάδων)

Βασκαρόνί, 1664 (κορυφαῖος τῶν μονάδων). Σκυριανόπουλο, 1382. Ἐντελλβάτς καὶ Ρονοπέταλα, 897. Νηρέας 702. Λέλα Ἀρμυριώτου 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Ἀάμποντα Ἀστέρια» 429, Σύλλογος «Ἀνοιχτοκάρδων» 403, Αἰεν Ἀριστεύειν, 390. Συλλογος «Πρωτοπόροι» 299. Σύλλογος «Μουσικοφίλων», 260. Σύλλογος «Περισκόπιο» 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Σύλλογος «Κεραμοσκεπής Ταράτσα», 221, Σύλλογος «Ἀνήλικα ἐν Δράσει» 208, Σύλλογος «Ἀσύλληπτες Σκιές», 203. Πληρωμένος Ἀετός 208, Φιλαγγειάκι, 203. Σύλλογος «Ἀστήρ» 182. Βασίλισσα τῶν Ροδων, 182 Δίξασμένο Ναυτόπουλο, 156. Βασίλειος Ματθιόπουλος, 156. Εὐσέρη καὶ Στέλλα Μιύτα, 156. Μύρον τῆς Ἄνδρου 156. Παῦλος Χάκας, 156, Γεώργιος Ν Χατζόπουλος, 156, Ἀητὸς 130. Τριανταφυλλάκι καὶ Ζωφίλος 117. † Τάκης Συντριβελλόπουλος, 117. Θέτις Ἀγγελίδου, 104. Ρηνούλα Α. Ἀθανασιάδου, 104. Γεώργιος Σε. Γιακουμόπουλος, 104. Δανάη Δεληγιάννη, 104 Κωμης Μοντεστρούκ. 104. Αἴγλη, 104. Ἠλέκτρα Κοκκέβη, 104 Δοξισμένο Εὐζωνάκι, 104. Σύλλογος «Λογχοφόροι τῆς Πίνδου», 104. Ὄλγα Μεντζελοπούλου, 104. Ἰουλία Μόσχου, 104. Ἡρωϊκὸς Σφατός. 104. Βασίλειος Σακελλαριδης, 104, Σύλλογος «Φοίνικες» 104. Σύλλογος Ἐλπιδοφόρος 91, Χριστοφ. Κωνσταντινίδης, 88. Σύλλογος Εὔθυμα Νειάτα, 78. Μαρία Λαγοῦ, 78. Ἀσπασία Παπαδάκη, 69. Σύλλογος «Διαπλασοπαιδια», 65. Γεώργιος Ἀγαπητίδης, 52. Μαργαρίτα Ἀλμείδα, 52. Κατίνα Σε. Βακρτζῆ, 52. Προσωπίνα, 52. Κόκκινη Γατούλα, 52, Νίνα Γκαργκατζούγια, 52, Σύλλογος Διπλασιακὸ Στερέωμα, 52. Εἰρήνη Εὐθυμιάδου, 52. Κωστούλα Ζήση, 52. Χρυσαστέρι, 52 Ἐλένη Μ. Ζωτιάδου, 52. Λουδοβίκος 52. Ἥρα Π. Καλογεροπούλου 52. Βύρων Κανάρης, 52. Νικολ. Κανελλόπουλος 52, Μάρω καὶ Κρινὸ Καραθανάση, 52, Μπάμπης Κατσούλης, 52. Νιόβη, 52. Παναγιώτης Κλωνῆς. 52 Χιονισμένος Αἶνος, 52. Κωνσε. Λαμπρόπουλος, 52 Μπουμπουνάκι 52 Θ. Μάρκελλος, 52. Φλωρεντία Μενδράκου, 52. Μαρίκα Μερωκεντῆ, 52. Γερασιμ Μηλιαρέσης, 52. Νεφέλη, 52. Σπυρ. Μπαμπούρης, 52. Ἐλένη Μπαμπέσσα, 52 Ἀβιαντίς 52. Κάκια Δημ. Μπρίκα, 52 Σύλλογος Μυστήρια τοῦ Δάσους, 52. Μάριος Π. Νούσας, 52. Φιλιαρέτη Πενταζοπούλου, 52. Γκρί-Ντάφ, 52. Διδώ, 52. Σοφία Ι. Σφέκσου, 52. Φωτεινὴ Τακαδοπούλου. 52. Δημήτρ. Τζοβάνης, 52 Λιλίκα Α. Τριπέλη, 52. Τασούλης Μ. Τρίκκας, 52. Παναγ Τσαντίλης, 52. Ρόζα. Λίνα, 52. Μακεδών, 52. Μαριάνα Χαρακόπου, 52. Σμαρώ Χουρμουζιάδου, 52. Διαβατάριο Πωλί, 39. Χριστίνα Καρρίνη, 39 Μαγεμένο Δοξάρι, 39. Λάζαρος Κ. Βακαλόπουλος, 26. Παῦλος Γιαννακόπουλος, 26. Χλωμὸ Φεγγάρι, 26. Βούτης, 26. Γεώργ. Λεοντίδης, 26. Ἄγις, 26. Ἔσο Ἕτοιμος, 26. Τάκης Ἠλ. Παναγιωτόπουλος, 26. Νυχτοτράγουδο, 26. Λεων Σταθακόπουλος, 26. Φώτιος Τριάρχης, 26. Κώστας Φαλίδας, 26 Σύλλογος «Χαρά», 26. Παναγ. Χαρώνης, 26. Ἀττικὸς Οὐρανός, 26. Πιστις Πατρίς, 26. Τσιριγώτικο Διαβολάκι, 13. Σύλλογος «Γυλάζια Δυναστεία», 13. Μαρία Δειζώρτζη 13. Ἠπειρωτάκι, 13 Μαρία Δημητριάδου, 13 Νίτσα Διαμαντίδου, 13 Τζόκεῦ, 13. Ἀριστ. Κονσολάκης, 13. Γεώρ. Λαζαρίδης, 13. Ὄλγα Λεοντίου, 13. Ἰωάν. Εὐστ. Μιχαλόπουλος, 13. Δημήτριος Παπαζήσης, 13. Κωνστ. Τρικούπης, 13. Σύλλογος «Φιλική Ἑταιρία» 13.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου, ἐὰν δὲν ὁρίση καὶ ζητήση αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκαταλόγων τῶν τόμων τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Β. βιβλιοθήκης της καὶ ὑπολογίζον αὐτὰ μὲ τὸς ἐκεῖ ὁριζομένας τιμής. Τὸν ὑπολογισμὸν δὲ τῆς ἀξίας τοῦ βραβείου πρέπει νὰ κάμη ἕκαστος κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ 41ου Διαγων. Ξεσπαθώματος, (ἴδε "Οδηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 καὶ καθεξῆς), ὑπολογίζων αὐτὰ εἰς τὸ *εἰκοσαπλοῦν*.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' καὶ Β' Τάξεως βραβεῖον νὰ στείλουν τὰς φωταγραφίας των νὰ δημοσιευθοῦν "Οσοι εἶχαν στειλεφωτογραφίαν των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ἐνιπρασωπευθοῦν εἰς τὸ Ξεσπάθωμα διὰ μιᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίας, εἴτε τοῦ Προέδρου, εἴτε ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων, ἤτοι ἀπὸ ἓν διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὐσημα τῶν Συλλόγων δὲν διανέμονται εἰς τὰ μέλη, ἀνήκουν εἰς τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΑΛΑΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1943

ΚΑΘΩΣ *εἴδατε στὸ προηγούμενο φυλλάδιο, ἡ ἐτησία συνδρομὴ ἔγινε δρ. 36.000. Τόσο δηλαδὴ θὰ πληρώνη μονομιᾶς ὅπο ος θὰ ἐγγράφεται ἀπὸ σήμερα γιὰ ὅλο τὸ ἔτος 1943, καὶ θὰ παίρνη ὅλα τὰ φυλλάδια ποὺ βγῆκαν ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου. Ἡ συνδρομὴ γιὰ τὴν Γ' Τριμηνία ἔγινε δρ. 8 000, καὶ γιὰ τὴν Δ' καὶ τελευταία δρ. 12. 000. Ὥστε ὅποιος θἀνανεώση τώρα καὶ γιὰ τις δυό, θὰ πληρώνη δρ. 20. 000. Ὅσοι ἔχουν πληρώσει γιὰ τὴν Γ' Τριμηνία, ἢ καὶ γιὰ τὴν Δ', μὲ παλαιὸ τιμολόγιο, πρέπει νὰ στείλουν τώρα τὸ συμπλήρωμα. Μόνο ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν πληρώσει ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν Δ' καὶ Β' Τριμηνία πρὸς 2.000 καθεμιά, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ συμπληρώσουν.*

« ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ »

Πρὸ καιροῦ ἤθελα νὰ σᾶς γράψω γι' αὐτὸ τῶρατο βιβλιαράκι, ἀλλὰ μὲ τὶς καθωστερήσεις καὶ τὶς ἀνωμαλίες, μόνο σήμερα τὸ κατορθώνω. Ἀλλὰ κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ. Λοιπόν, τὰ «ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ» τὰ ἔγραψε ἡ *Ἑλένη Ζαχ. Μακρῆ*, ἡ ἀγαπητὴ παλιά μου *Λιάνα*, τὰ τύπωσε μ' ἔξοδά της, κι' εἶχε πραγματικῶς μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Γιατί κι' ἡ πρώτη ἔκδοση ἐξαντλήθηκε κι' ἑτοιμάζεται δεύτερη, κι' οἱ κριτικοὶ ἔγραψαν ἐπαινετικώτατα γι' αὐτὰ τὰ πρωτότυπα, χαριτωμένα καὶ καλογραμμένα παιδικὰ κομμάτια. Τὸ κομψὸ βιβλιαράκι τῆς *Λιάνας*, ποὺ σᾶς τὸ συστήνω, ἀποτελεῖται ἀπὸ 50 μικνὲς σελίδες καὶ στολίζεται ἀπὸ πολλὰ ὡραῖα σκίτσα τοῦ κ. Τάκη Λεοκαδίτη.

« ΔΕΝ ΕΙΜ' ΕΓΩ! »

Μετὰ τὴ «Φωτεινὴ Σάντρη», κι' ἄλλη παλιὰ μεγάλη ἐπιτυχία τοῦ κ. Ξενοπούλου θὰ βοηθῆ τὸν ἀρχόμενο μῆνα: "Η περίφημη φάρσα «ΔΕΝ ΕΙΜ' ΕΙΩ!» ποὺ τὴν πρωτόπαιξε πρὸ εἴκοσι ἐτῶν ὁ μακαρίτης Πλέσσας, καὶ θὰ τὴν ἐπαναλάβη τώρα ὁ Ἀργυρόπουλος, στὸ Θέατρό του — ὁδὸς Ἱπποκράτους — μὲ σκηνοθεσία τοῦ κ. Κ. Μπαστιᾶ. Τὸ «Δὲν εἶμ' ἐγώ — ἢ ἡ Λογική, φιλοσοφικὴ τρίπρακτη φάρσα», θὰ διαβεχθῆ ἐν καιρῷ στὸ Θέατρο Ἀργυροπούλου, τὸν «Ἐχθρὸ τοῦ Λαοῦ» τοῦ "Ιψεν, ποὺ ἑτοιμάζεται τώρα γιὰ τὴν ἔναρξη τῆς χειμερινῆς περιόδου. Στὸ ἐρχόμενο θὰ σᾶς πῶ περισσότερα.

Εὐχαριστῶ συγκινημένη τὸν *Ἀνώνυμο* ποὺ ἐνέγραψε συνδρομητὴ γιὰ ἕνα χρόνο ἕναν ἄπορο μαθητὴ «εἰς μνήμην Τίτας Γρ. Ξενοπούλου».

Μὲ βαθύτατη θλίψη μαθαίνω τὸ θάνατο τοῦ *Τέλη Στεφανόπουλον*, τοῦ ἀγχπητοῦ μας *Ματωμένου Ἱππότη*, ἀδελφοῦ τῆς *Διδώς* κι ἀνψιοῦ τῆς *Εὐανθίας Δουκάκη*, παλιᾶς Διαπλασοπούλας καὶ συνεργάτριας. Ἡ θεία του, ποὺ ἀπεφάσισε νὰ καλοπαιδεύσε τὸ καλὸ παιδί, ἀπόφασε εἰς μνήμην του δρ. 25.000 γιὰ τὴν προτομὴ Ν. Παπαδοπούλου, καὶ δρ. 15 000 γιὰ τὴ φτωχὴ μητέρα μὲ τὸ ἄρρωστο κορίτσι ποὺ εἶχα σύστησει στοὺς φιλανθρώπους.— Μὲ καταλάβησε ἔπεισης κι' ὁ θάνατος τοῦ *Δημ. Παπαδολιᾶ*, ἐθουσιώδους Διαπλασόπουλου ποὺ τόσο ἐργάσθηκε γιὰ τὴ διάδοσή μου στὴν πατρίδα του, ὡς μέλος τοῦ πνευματικοῦ τοῦ Συλλόγου «Ἀάμποντ' Ἀστέρια». Τὰ πιὸ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου καὶ στὶς δυὸ βαρυπενθεῖς οἰκογένειες.

Σήμερα δημοσιεύω τὰ ποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος τοῦ 1941. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ἂς προσέξουν ἐκεῖ ποὺ λέγω πῶς θὰ λογαριάσουν τὰ χρηματικά του βραβεῖα. Τὰ ὑψώνω ἐξέσια, ἀλλὰ ὄχι ὅσο θὰ ἔπρεπε *σήμερα*, γιατὶ ἡ συνδρομὴ τοῦ 1941 ἦταν πολὺ μικρότερη ἀπὸ τὴ σημερινή.

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας κα *Μηρέα*, γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθεια ποὺ μοῦ δώσατε, μαζὶ μὲ τὸν *Αἰὲν Ἀριστεύειν*, δὲν βρίσκω λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Ὅσο γιὰ τὴν πρόταση ποὺ κάνετε μὲ τὸ κοινό σας γράμμα, τὴ σκέφθηκα καὶ τὴ βρῆκα πολὺ σωστή. Μόνο ὁ συνδυασμὸς τῶν δυὸ συστημάτων ἀπονομῆς τῶν βραδείων ἐξουδετερώνει τὰ «πρωτά» καὶ τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Τώρα ἂν θάχῃ, καὶ τὸ νέο σύστημα ἄλλα «πρωτά», αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε στὴν πράξη.

Ὡραῖαι Ἐπιστολαὶ μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς: *Λεωνίδας* (σὰ παραπέμπω στὴ σημειωνὴ «Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολὴ» τοῦ κ. Φαλίδωνος'). *Φιλέρημος* (ὁλοπρόθυμα θὰ ὑποστηρίξω τὴν εὐγενικιά σου πρωτοβουλία· ἀλλὰ πρέπει νὰ συνεννοηθῇς μὲ τὸν κ. Σ. πῶς θὰ γίνῃ ἡ διατύπωσις) *Γουλιέλμος Τέλλος* (τὴν καταργηση τῶν χρηματικῶν βραβείων, ὥστε νὰ μὴ μένῃ γιὰ τὸ νικητὴ παρὰ ἡ δάφνη — ἡ τιμή — δὲν θὰ τὴ δικαιολογοῦσε ἡ σημερινὴ κατάσταση· πάλι, θὰ τὸ σκεφθῶ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἂν δηλ. μπορῇ νὰ λείψουν τὰ χρηματικὰ βραβεῖα ἢ δῶρα, ἀνεξάρτητα ἀπὸ κάθε κατάσταση). *Πρόμης Ἠλιόνς* (συγχαρητήρια γιὰ τὴ δράση τοῦ Συλλόγου «Τέχνη», μὰ καὶ γιὰ τὴ δική σου χωριστά·) *Δογοτέχνης* (μ' ἐνδιαφέρον διάβασα δυὸ «φιλολογικὰ» γράμματά σου, ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπο γιὰ... συζήτηση πάνω σὲ μερικὲς λεπτομέρειες· θὰ σοῦ διαδιδάσω μόνο τὶς εὐχαριστίες τοῦ κ. Ξ.) *Πηλέας*, *Παροδίτης*, *Τρεχαγυρευόπουλος*, *Χρυσαυγή*, *Ζαγθὴ Κουκλίτσα*, *Σίφουνας*, *Ἀσχημόπαπο*, *Θεατής*, *Βοναπαρτης*, *Ἀγριοπούλι* (καὶ τὰ δικά σας, παλιὰ κάπως, γράμματα, ἐδιάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω σήμερα τόπο, θὰ σᾶς ἀπαντήσω, ἐλπίζω, ὅταν μοῦ ξαναγράψετε).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα. Ὀλίβα, κ. (ΑΕ). Ζουζούνι, ἁ. (ΣΜ). Γεῦρος Ἀνθίας, ἁ. (ΒΧ) Φλύαρη, κ. (ΕΓ). Καίτη κ. (ΑΚ) Ριτα κ (ΡΚ). Ρωβυρος, ἁ. (ΡΜ). Ἀνοιξιάτικη Αὐγοῦλα κ. (ΜΜ) Γλαῦκος, ἁ. (Γ). Γνωστὸς Ἄγνωστος, ἁ. (ΙΒ). Λουλούδι τοῦ Βουνοῦ, ἁ. (. . ; ;). Καπετὰν Τρομάρης, ἁ. (ΑΑ). Ἐξωτικὴ Νεράϊδα, κ. (ΑΕ). Χρυσομαλλοῦσα, κ. (ΙΚ). Μέλλων Ἐφευρέτης, ἁ. (ΕΚ). Στοχαστής, ἁ. (ΚΧ). Θαλασσοπνοή, ἁ. (ΜΧ). Χλωμὸ Φεγγάρι, ἁ (ΧΦ). Ἐρωτικος Δαλινύ, ἁ. (ΜΔ) Πέτρος Ριονσαί, ἁ (Γι) Εὐευχία, κ. (ΡΧ) Ὑπερασπιστὴς τῆς Πατρίδος, ἁ. (ΛΑ). Σεφίραμις, κ. (ΕΚ). Ἕλλη Τήνου κ. (ΣΞ). Εὐγενικὴ Καρδούλα, κ. (ΔΘ). Ξανθιὰ Δούκισσα κ (ΜΠ). Δάφνη, κ (ΣΚ). Ἀγριολούλουδο, κ. (ΧΛ) Ρένα, κ. (ΡΜ). Γυλάζω Μανιτάου, ἁ. (ΓΚ). Κόρη τῶν Ψιρρῶν, κ. (ΜΜ). Λύρα, κ. (ΕΚ). Χαραυγὴ τῆς Δόξης, κ. (ΕΠ). Ἀγριοτριαντάφυλλο, (ΖΚ). Σύλλογος «Πρωτοπόροι», Κερουνός, ἁ. (ΗΜ). Τσελλοκόριτσο, κ. (ΦΜ). Καστανὸ Διαβολάκι, κ. (ΕΜ). Μαύρη Ἀλέποῦ, ἁ. (ΙΖ). Φιδι, ἁ. (ΚΠ). Εὐεγχισμένη Μικροῦλα, κ. (ΜΗ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Διχουδίτσα, κ. Μαραμαρωμένος Βασιλιᾶς ἁ. Γιὰ τὴν Πατρίδα, ἁ. Μικρὸς Καλλιτέχνης, ἁ. Ἔσο ἕτοιμος, ἁ. Τάσος, ἁ. Παροδίτης, ἁ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται ὡς ἄτεχνα, ἐκτενῆ, ἀκατάλληλα ἢ παράκαιρα. «Βράδυα» τοῦ *Ἀσκραίου*.—«Τὸ νησάκι» τ. *Περικλῆ*.—«Οἱ δύο σύντροφοι» τοῦ *Δαφνοστεφοῦς*. —«Κ. Παλαμᾶς» τ. *Πανελ. Πόθου* — «Στὸν Κ. Παλαμᾶ» τ *Ταυρομάχου*.—«Νοσταλγία» τ. *Σύλλα*.— «Δειλινὸ» καὶ «Παρηγοριὰ» τ. *Θρύλου τοῦ Μωριᾶ*.—«Θρύλος τ' Ἀγέρα» τ. *Ρόδης Δύγινῆς*.—«Ἠλιοβασίλεμα» τ *Μεγολείου τῆς Πατρίδος*.—«Ναυάγιο» τ. *Θλιμμένης Κοπελιᾶς*.—«Ἀνοιξη» τ. *Φαέθοντος*.—«Ὦ πόσοι..» τ. *Ἀθα*. *Δύρα*.—«Νοσταλγία» τ. *Αἰθέραρχου*.—«Θαρρῶ» τ. *Χιονοθέλλας*.—«Στὸν πατέρα μου» καὶ «Ξενητειά» τ. *Φιλοτελεστή*.—«Καλοκαίρι μου» τ. *Καπετὰν Ταραξία*.— «Ὅταν χιονίζει» τ. *Χρυσάνθεμου*. — «Τὸ διάλειμμα» τ. *Γιαλάντας*.—«Τρία ποιήματα» τ. *Ὀνειροπόλου ποιητῆ*.—«Ὁ αἰχμάλωτος» τ. *Δίλου*.—«Πρόσμονή» τ. *Ἑλληνίδος ὁδηγοῦ*.— «Μάρτης» τ. *Δρακτούρου*.— «Ἡ ἀγάπη» τ. Β. Τσμπακοπούλου.—«Ἡ ἄνοιξη» τ. *Λεωνίδα*.— «Ἕνα δειλινὸ» τ. *Ἀγνωστου τοῦ τρεῖνου*. — «Τὸ γιζιτζίκι» τ. *Ἀνθοῦ*.—«Ἐλπίδα μου» τ. *Πένας Λογοτέχνη*.— «Σκόρπιες πεννιὲς» τ. *Παυλίνας* — «Τὸ λουλάκι» τ. *Ἐσμεράλδας*.—«Τὰ κλινάρια» καὶ «Ἔννοιες» τ. *Φάντη* (τὸ «Μακροβούτι» ἐνεκρίθη). — «Οἱ μέρες ποὺ περνοῦν» τ. *Χουσουνῆς*. —«Δειλινὸ» τ. *Νικητῆ τοῦ Μέλλοντος*. —«Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο» τ. *Τρεχαντῆρι*.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΤΩΧΗ ΜΗΤΕΡΑ

μὲ τὸ ἄρρωστο κορίτσι ποὺ ἐσύστησα στοὺς φιλανθρώπους μοῦ ἔστειλαν καὶ οἱ κάτωθι :

Ἄννα Ἀδαλῆ	Δρ.	2000
Μ. Π.	»	1000
Πόνος (Β' εἰσφορά)	»	2000
Εὔθυμα Διαπλασόπουλα (Α' εἰσφορά)	»	5000
Διαβολόπαιδο	»	10000
Τ. Π.	»	5000
Ε. Σ.	»	1000
Παν. Μανρίνος	»	1000
Νίκος Κεσίσογλου	»	1.00
Νέαρχος	»	2000
Ἐν ὅλῳ	Δρ.	30 00
Προηγούμ. Δελτίον φυλ. 31	»	12000
Ἐν συνόλῳ	Δρ.	42000

τίς ὁποῖες ἡ πτωχὴ τὶς παρέλαβε μὲ τὶς πιὸ θερμές της εὐχαριστίες.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κυρὰ τῆς Ἔγνοιας* (σήμερα μόνο τὰ θερμά μου συλλυπητήρια· τὸ δυστύχημα θὰ τὸ ἀναγγείλω στὸ ἐρχόμενο·) *Μρίαν Χ. Λαγοῦ* (ἔλαβα, ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωσα· τὰ λοιπὰ τὰ εἶπα στὸ μπαμπὰ ποὺ μοῦ ἔφερε τὸ γράμμα·) *Χρυσάνθεμον* (νὰ τῆς πῆς πολὺ εὐχαριστῶ·) *Βαρβαμειόσαιδα* (σοῦ ἐνεκρίθη στὸ 13 φυλλάδιο·) *Τάσον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Μικρὸν Καλλιτέχνην* κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 301ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Δεκεμβρίου.

219. Λεξίγριφος.

Μιὰ λίμνη ξακουσμένη
"Οχι δική μας, ξένη—
Κι' ἀντωνυμια . . . μικρή,
Μ' ἑλληνικὸ ἀκροτήρι,
Φειάνουνε κάποιο μαγαζί,
"Οπου πηγαίνουν. . . μαλλιαροί,
Καὶ φεύγουν κουρεμένοι.

Α'ἐν 'Αριστεύειν

220. Στοιχειόγριφος 'Αναγραμματισμός.

Μαύρη καὶ κακιὰ ἠθρε ὥρα
Τῆς Εὐρώπης κάποια χῶρα :
"Ενα γράμμα της τῆς κλέβουν,
"Ολα τἄλλα ἀνακατεύουν,
Κι' εἶδος λόγου κατανῇ
Ποὺ πειράζει, ποὺ χτυπᾷ,
Κι' ὁ ἀναγνώστης του γελᾷ

Γκάλιν

221. Δίνιγμα.

Ντόπιο ζωγράφο ὀνοματίζει,
'Απ' τοὺς κακούς, τὸ ἀρσενικό.
Βάρος μ' ἀκριβεια προσδιορίζει
Στὴ ζυγαριὰ τὸ θηλυκό.
Κι' αὐθαίρετα ὁ λησταὶς ὁρίζει
Τὸ οὐδέτερο πληθυντικό.

Γκάλιν

222. Μέγα Δικτυωτόν.

* * * * * * * * = Κόλπος τι 'Ελλ.
* * * * * * * * = Χάραξις δρόμων πόλεως
* * * * * * * * = 'Αρχαία Μιχρασιατ. πόλις
* * * * * * * * = 'Αρχαῖος λαός
* * * * * * * * = Βυζαντιν. τίτλος

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Αἰὲν 'Αριστεύειν

223. Κρυπτογραφικόν

12345	=	Θρησκεία
2134512	=	'Ελληνική νῆσος
31514	=	'Ελληνική πόλις
454314	=	Βασίλισσα τῆς 'Ελλάδος
54224314	=	Γαλλική πόλις.

Αἰὲν 'Αριστεύειν

224—230. Πτερωνὴ Συλλοβή

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν μίαν συλλαβὴν κοινὴν, ἐκ τριῶν γραμμάτων — τὴν πτερωτὴν — ἡ ὁποία ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς πρώτης λέξεως, μετὰ τὸ πρῶτον γράμμα τῆς δευτέρας, μετὰ τὸ δεύτερον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς:

'Αρχαία πόλις τῆς Μ. 'Ασίας.—Κλασικὸν ὄργανον.—Βαρεία ἐξανθηματικὴ νοσος.—Διάσημος γάλλος ἀστρολόγος τοῦ ΙΣ' αἰῶνος, — Συμπλήρωμα τοῦ πολεμικοῦ ἢ κυνηγετικοῦ τόξου— — Μεγάλη νῆσος τῆς 'Ασίας.—'Αρχαῖος τύραννος τῶν 'Αθηνῶν.

Γκάλιν

231. Φωνηεντόλιπον.

μ — κρ — π — πλτ

Αἰὲν 'Αριστεύειν

232. Γρῖφος.

τε 1
τε τε 1 1
1 ΡΜ Π
2 τε τε 1 1
τε 1

Γκάλιν

[Ἀπὸ βραβευθείσας Συλλογὰς τοῦ Πυτάθλου 1942—43]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 200 δρ. μὲ παχέα καὶ 300 δρ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 400.

[ΜΓ 607]

Λύται

Γιὰ νὰ εἰδικοποιηθῆτε στὴ λύσι αἰνιγμάτων καὶ σταυρολέξων, προμηθευθῆτε τὸ Ἐγχειρίδιον Σταυρολέξων. Περιέχει, ἐκτὸς ἀπὸ ὁδηγίες γιὰ σταυρόλεξα, καὶ πίνακα θεῶν, ἡρώων, στρατηγῶν, βασιλέων, φιλοσόφων, ζώων, φυτῶν, κ.τ.λ. Χρησιμώτατον καὶ γιὰ τὰ αἰνίγματα. Δρ. 1000. Διάπλασις τῶν Παίδων ἢ βιβλιοπ. Ἐλευθερουδάκη, Σαλιβέρου, Σιδέρη, ἢ γράψατε: Κ. Κουκκίδην, Κλεομένους 2, Ἀθῆναι.

[ΒΜ-608]

Διαπλασόπουλα-ες θὰ δεχτοῦμε μὲ χαρὰ ἕνα τετραδιάκι σας. Διεύθυνσι: Μαίρη Σιμάτου Κεφαλληνίας 81, Ἀθήνα (8) γιὰ

Ἀλάτι — Πιπέρι

[ΜΓ-609]

Ρέα, *Δεισδαιμόνα*, *Ἠπειρωτάκι*, *Μασκοφόρο*, γιὰ τὴ γιορτή σας ἀληθινὲς εὐχές. *Πυθία*, *Μὴ Ρωτᾶς*, *Θέμις*, *Χρυσῆ Φλόγα* τοῦ «*Πυρσοῦ*».

[ΜΓ 610]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΥΘΥΜΟΙ ΦΙΛΟΙ»

Προκηρύσσομε διαγωνισμὸ μὲ θέμα.

«*Τί προτιμούσατε νὰ εἴσαστε πλούσιοι ἢ πτωχοὶ καὶ γιατί*».

Συμμετοχὴ δωρεάν. Δῶρα θαῦμα. Προθεσμία εἰς τὴν 1 τοῦ Γενάρη. Διεύθυνσις: Μ. Φωτιάδην διὰ Τρίφυλλο, Βρυσηΐδος 3 Καλλιθέα.

[ΜΓ 611]

Καπετὰν Τρομάρα παρεξήγησα. Μέγα Θορυβοποιέ, σὲ βρῆκα. Νικηφόρε, εὐχαριστῶ.

Τρεχαγυρευόπουλος

[ΜΓ-612]

Θερμὰ συγχαρητήρια στὰ *Εὔθυμα Νειᾶτα*, καθὼς καὶ στὸν πρόεδρό τους *Ξανθὸ Ἱππότη*, γιὰ τὴ παράσταση τῶν *Θόχρονων* τῆς *Διάπλασης*. *Ρήγα Φεραῖε*, *Ἄσπρο Γατάκι*. *Ἄρχοντα* καὶ... λοιποί: ἱδρόομε ἕνα σύλλογο *παραιτηθέντων* καὶ *διαγραφέντων* τῆς πολυθρύλητης «ΤΕΧΝΗΣ»);

Ἀλληλογραφῶ μὲ διαπλασόπουλα-ες τῆς μικρῆς τάξης. Γράψτε πρῶτοι: Α. Παπανδρέου Σπ. Τρικούπη 115, Ἀθῆναι Περιμένω ἰδιαιτέρως, *Νεράϊδα τοῦ Σαρωνικοῦ*, *Ψυχὴ τοῦ Δάσους*, *Σκατζόχοιρο*, *Μιλτιάδη Παρισινό*...

Ἀφίνω τὸ Συγγραφέα καὶ παίρνω τὸ παληό μου.

ΛΕΥΚΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ

[ΜΓ-613]

ΕΥΘΥΜΑ ΝΕΙΑΤΑ *ἐλᾶτε* νὰ δῆτε στὴν «Διάπλαση στιγμιότυπα ἀπὸ τὴν κατασκήνωση ποὺ κάναμε μὲ τοὺς πρωτοπόρους Καλλιθέας» στὴν Πεντέλη (24 28.9)43 ὁ *πρόεδρος* ΓΙΩΡ. ΠΟΜΟΝΗΣ

[ΜΓ-614]

Στὰ «μάρμαρα» στὶς 29 τ' Αὐγούστου, γίνηκε ἡ δεύτερη ἐκδρομὴ τοῦ Συλλόγου

«*Λάμποντ' Ἀστέρια*

[ΜΓ 615]

ΘΙΑΣΟΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΩΝ

Στὶς 2 Σεπτεμβρίου ἐ. ἔ. (Β' Θερινὴ Περίοδος οἱ «*Ἡνωμένοι Ἐρασιτέχναι*» παρουσίασαν μὲ κάθε ἐπιμέλεια καὶ ἐξαιρετικὰ φροντιαμένο ἐνδυματολόγιο τὴ νέα μουσικὴ ἐπιθεώρηση τοῦ *Ὑπερίωνα* (μὲ φινάλε Α' μέρους τῆς *Ῥοζελάντιας* καὶ φινάλε Β' μέρους τοῦ *Γκάλικ*) «ΜΙΑ ΧΟΥΦΤ' ΑΣΤΕΡΙΑ», μὲ μουσικὴ ἀπὸ τὶς γνωστότερες μελωδίες κλασσικῶν καὶ μοντέρνων συνθετῶν (μουσικὴ πρωτότυπη τοῦ *Γκάλικ*). Μηχανισμὸς καὶ ἐξαρτήματα σκηνῆς τοῦ *Τσαπατσούλη*. Ἔπαιξαν: αἱ *Τσούποα*, *Αὔρα*, *Σεμίραμις*, *Ἥρα* καὶ *Χρυσαλλίς*, οἱ *Δημοσθένης*, *Ὑπερφυσικὸς Μπεμπές*, *Τσαπατσούλης*, *Κωστάκης* καὶ *Ὑπερίων*, καὶ ὁ *Γκάλικ*. Σύμμετεῖχαν οἱ δ)νίδες *Ἀλεξάνδρα* καὶ *Ἀθηνᾶ Κακούρη* καὶ συνέπραξε ἐκτάκτως ὁ κ. *Πᾶνος Δουκάκης*. Σκηνοθεσία τοῦ *Γκάλικ*.

Τὸ νέο αὐτὸ ἔργο τῶν «*Ἡνωμένων Ἐρασιτεχνῶν*» — τέταρτο στὴ σειρὰ — παίχθηκε συνολικὰ σὲ πέντε παραστάσεις: ἀνὰ δύο (5.30 καὶ 7.30 μ. μ.) στὶς 2 καὶ 5 Σεπτεμβρίου καὶ μιὰ φορὰ (4.30 μ. μ., λόγῳ τοῦ περιορισμοῦ τῆς κυκλοφορίας) στὶς 11 Σεπτεμβρίου. Οἱ εἰσπράξεις, ποὺ ἔφθασαν τὸ ποσὸν τῶν *502.000* δραχμῶν, στάλθηκαν στὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» ΓΙΑ ΤΟ ΦΥΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΔΙ (βλέπε σχετικὸ δημοσίευμα στὸ φύλλο τῆς 8ης Ὀκτωβρίου).

Οἱ *Ἡνωμένοι Ἐρασιτέχναι* εὐχαριστοῦν θερμὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ τοὺς ὑποστήριξαν καὶ τοὺς ἐνίσχυσαν στὴν προσπάθειά τους.

[ΜΓ-616]

Σαπουνόφουσκα - *Λεμονόφουσκα*. Πώ! Πώ! Ρεζιλίκια!!! Σᾶς ξέρω εἴστε δυὸ ἀχώριστες φίλες, Μάγδα καὶ Φούλα.

Πὰφ-Πούφ

[ΜΓ-617]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλα τὰ Διαπλασόπουλα ες. Ἀπαντῆσαι στὴ Διεύ)σιν. Κύριον Ἰωάννην Μακρῆν Ἠλία Ζερβοῦ 88 Ἀθήνας (8) διὰ

Παναγραίαν Κόρην

[ΜΓ-618]

Ζητοῦμεν ἀλληλογραφία μὲ Διαπλασόπουλα ες μεσαίας τάξης: Ἄνναν Σπυράτου Λεωχάρους 25 Ἀθῆναι.

Ἐσμεράλδα, *Ἰζόλδη*

[ΜΓ-619]

ΣΥΛΛ. «ΔΟΞΑ-ΕΛΛΑΣ»

Στὶς 17 2 Ὀχτώβρη ἔγινε τὸ πρῶτο μας «*Μουσικὸ πρωϊνὸ*». Μετὰ τὸ πρόλογο τοῦ *Ἀστροῦ τῆς Ἑλλάδος* παίχτηκαν ἔργα γιὰ πιάνο τῶν Mozart, Haydn, Kuhlaw, Chopin, Shubert, Mendelssohn, Bethoven, καὶ Paderefsky, ἀπὸ τ' *Ἄστρο Ἑλλάδος*, *Γαλάζιο Μανιτάρι*, *Ἡλιοβασίλεμα* καὶ *Καστανούλα*.

Εὐχαριστοῦμε ὅσους ἦρθαν.

* * *

Μπήκαμε στὸ Γ'. τετράμηνο Σύνθεση ἴδια. Καινούργιος συνεργάτης *Γαλάζιο Μανιτάρι*

Μὴ ξεχνάτε (Μ. Γ. 554) σὲ λίγες μέρες τελειώνει...

[ΜΓ-620]

ΜΠΟΥΛΗ, ἔχεις τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ὑπάρχουν *ἵππότες* στὴν ἐποχή μας, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶναι *μόνο* κατὰ τὸ ψευδώνυμο;

ΚΑΠΟΙΑ

[ΜΓ-621]

Πολυαγαπημένες εὐχὲς *Τ' ἀγόρι τοῦ Τραίνου* «*Ἀθηνῶν-Θεσσαλονίκης*»

[ΜΓ 622]

Στὸν ἀγαπημένο μας *Ταξιδιώτην* τὰ συγχαρητήριά μας γιὰ τὸ βραβεῖο του στὴν ἀκαδημία.

Τί γίνεται ἡ γνωριμία μας, *Λεπτὴ καὶ Εὐγενικὴ καρδούλα*;

[ΜΓ-623]

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλασιακὸ κύκλο, ΚΑΤΑΔΕΧΟΜΑΙ νὰ χαιρετήσω ὅλους ες ἰδίως τὸν *Ἀχινὸ*

Μαρκησία τῶν Ἱπποτῶν

[ΜΓ-624]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνησι χαιρετῶ ὅλους ες.

Βασίλισσα τοῦ Τραγουδιοῦ, σὲ ξέρω καὶ μὲ ξέρεις, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψε πρώτη διεύθυνσις: Σοφία Κοργιάνου, Σωζοπόλεως 9α. διὰ Α. Ο.

Ἀττικὸς Οὐρανὸς

[ΜΓ 625]

Ὁ πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου «*Λάμποντ' Ἀστέρια*» συλλυποῦνται ἐγκαρδίως τὸν «*Ἀπάχη*» καὶ τὴν οἰκογένειά του, γιὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα του.

[ΜΓ-626]

Ἐκ τριῶν ἀποχωρισθέντων μελῶν τοῦ Συλλόγου «*Φωνὴ τῶν παιδιῶν*» ἀνασυγκροτεῖται ἡ μικρὴ τάξις τοῦ Συλλόγου «Νίκης Ἑλλάδος». Προσεχῶς ἡ σύνθεση.

[ΜΓ-627]

Συνέχεια καὶ τέλος ... τῶν ἄλλων!

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ

[ΜΓ-628]

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ἔγινε τὸ 3ο Μουσικό μας Πρωϊνό, στὶς 26 τοῦ Σεπτέμβρη

ΠΡΩΙΝΟ ΜΟΖΑΡΤ

Βιολί — Τραγοῦδι — Χορὸς

Ἐκτελεστές: *Αἰσιόδοξη*, *Ἀμφιβολία*, *Εὐτυχία*, *Παληὸ Βιολί*, *Πεζοὶ Ρυθμοί*, *Ῥοζα Λίνας* κι' ὁ κ. Γιῶργος Καββαδίας. Ὅσους παραβρέθηκαν — ἰδιαίτερα τοὺς κυρίους Ἰωαννόπουλο, Λουντέμη, Ψαθᾶ — τὸν κ. Καββαδία γιὰ τὴ συμμετοχή του καὶ τὴ δ. Μαίρη Πενθερουδάκη γιὰ τὸ σπίτι ποὺ μᾶς πρόσφερε, θερμὰ εὐχαριστοῦμε.

Κυκλοφορεῖ τὸ βιβλίο τοῦ ΘΑΝΑΣΗ ΦΩΤΙΑΔΗ—ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ

ΝΟΤΙΕΣ

(ΠΟΙΗΜΑΤΑ)

Μὲ σχέδιο τοῦ ζωγράφου Σολωμοῦ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΛΑΡΟΥ»

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΑΙΔΩΝ,,

ΝΕΟΝ ΤΙΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1895, 1897, 1899, 1910, 1911, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1937, 1940 καὶ 1941, καθένας, ἄρραφος **δρχ. 35.000.**

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1898, 1900, 1901, 1904, 1906, 1912, 1914, 1915, 1917, 1919, 1936, 1938 καὶ 1939, ποὺ πλησιάζουν νὰ ἐξαντληθοῦν καθένας, ἄρραφος **δρχ. 40.000.**

(Ταχυδρομικὰ κάθε τόμου, προσθετέα στὶς ἄνω τιμές, δρ. 2000)

ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΩΝ ΕΤΩΝ 1896, 1902, 1903, 1905, 1907, 1909, 1913, 1916, 1920, καὶ 1942, ποὺ ἐλάχιστα ἀντίτυπά τους ἀπομένουν, δίδονται μὲ ἰδιαίτερη συμφωνία μόνο σ' ὅσους ἀγοράζουν ὁλόκληρη τὴ Σειρὰ τῆς «Διαπλάσεως».